

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Ławnicy: T. R.

A. D.

Protokolant: Agnieszka Zamojska

po rozpoznaniu w dniu 30.08.2013 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **W. I.**

przeciwko **K. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B.**

o sprostowanie świadectwa pracy, ustalenie

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka W. I. w pozwie wniesionym przeciwko K. S., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B., domagała się sprostowania świadectwa pracy w punktach 1 i 3a. W uzasadnieniu wskazała, że była zatrudniona u pozwanej od dnia 18 czerwca 2012 r. na stanowisku pracownika utrzymania czystości. W dniu 13 listopada 2012 r. dowiedziała się, że od dnia 31 października 2012 r. już nie pracuje, gdyż rozwiązano z nią umowę na mocy porozumienia stron. Powódka wskazała, że była tym faktem zdziwiona, albowiem nie dostała pisma o rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron, ani nie wysyłała w tej sprawie żadnego pisma. Przesłała jedynie zwolnienie lekarskie. W dniu 08 listopada 2012 r., kiedy kończyło się jej zwolnienie lekarskie, zadzwoniła do niej brygadzistka H. M. i poprosiła, aby przyszła do pracy na ranną zmianę w dniu 09 listopada 2012 r. Powódka stawiała się do pracy w dniu 09 listopada 2012 r. i pracowała do dnia 13 listopada 2012 r. W tym dniu otrzymała świadectwo pracy. Brygadzistkę poinformowano, iż to powódka wysłała pismo o rozwiązaniu umowy za porozumieniem stron. Powódka wskazała, że nigdy nie pisała takiego pisma, nie potrafiłaby go napisać, a ponadto pracowała od 09 do 13 listopada 2012 r. W umowie wskazano, że może być ona rozwiązana za dwutygodniowym wypowiedzeniem, co w jej przypadku nie zostało zastosowane.

W odpowiedzi na pozew pozwana K. S., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że powódka była u niej zatrudniona od dnia 18 czerwca 2012 r. do dnia 31 października 2012 r. w wymiarze 1/2 etatu. W dniu 24 października 2012 r. powódka poinformowała pozwaną, że po wykorzystaniu w tym dniu urlopu na żądanie będzie przebywała na zwolnieniu lekarskim. W dniu 31 października 2012 r. pozwana otrzymała od powódki pismo z dnia 26 października 2012 r., w którym oświadczyła, że rozwiązuje umowę o pracę w trybie porozumienia stron. Pozwana wyraziła zgodę na rozwiązanie umowy o pracę w takim trybie, nie kwestionując terminu rozwiązania tej

umowy. W związku z tym, że powódka od dnia 01 listopada 2012 r. nie była już pracownikiem pozwanej, to pozwana nie mogła jej zatrudniać w dniu 09 listopada 2012 r. Z twierdzeń powódki wynika, że to H. M. zleciła jej wykonanie jakiś prac, przy czym pozwana nie zatrudniała powódki po rozwiązaniu stosunku pracy, jak również nie upoważniła H. M. do zatrudnienia powódki w swojej firmie.

W piśmie procesowym z dnia 27 marca 2013 r. powódka, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zmieniła dotychczasowe roszczenie i wniosła o:

1. ustalenie za nieważne oświadczenia woli powódki W. I. z dnia 24 października 2012 r. o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron,
2. ustalenie za nieważne rozwiązanie umowy o pracę łączącej strony za porozumieniem stron,
3. ustalenie, że stosunek pracy zawarty pomiędzy stronami, nawiązany umową z dnia 01 września 2012 r., uległ rozwiązaniu z upływem czasu, na który była zawarta, tj. do dnia 31 grudnia 2012 r.,

podtrzymując w pozostałej części wnioski zgłoszone w pozwie. W uzasadnieniu wskazano, że skoro powódka nie składała oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, to należy stwierdzić, że czynność prawna rozwiązania stosunku pracy jest nieważna, a w konsekwencji stosunek pracy nie ustał na mocy tej czynności. Powódka posiada interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy do dnia 31 grudnia 2012 r. Rozstrzygnięcie sporu co do okresu trwania stosunku pracy będzie rzutować na dalsze uprawnienia powódki, choćby w zakresie praw emerytalnych, ubezpieczenia społecznego. Powódka zaprzeczyła, aby kiedykolwiek sporządziła przedłożony przez pozwaną dokument z dnia 24 października 2012 r., nie wypełniała pustych miejsc, nie podpisywała takiego dokumentu, tym bardziej nie podpisała dokumentu przedłożonego przez pozwaną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Bezspornym jest, że W. I. była zatrudniona przez K. S., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) w B., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 01 września 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. W okresie od dnia 18 czerwca 2012 r. do dnia 31 sierpnia 2012 r. strony łączyła umowa o pracę na okres próbny. Na podstawie obu umów W. I. była zatrudniona na stanowisku pracownika utrzymania czystości na 1/2 etatu.

Bezspornym jest, że w umowie o pracę na czas określony strony zastrzegły możliwość rozwiązania umowy o pracę za 2 - tygodniowym okresem wypowiedzenia.

Bezspornym jest, że W. I. wykonywała pracę w K. w J..

Od dnia 14 września 2012 r. wykonywanie pracy przez W. I. nadzorowała H. M.. Stwierdziła ona, że W. I. nie jest w pełni dyspozycyjna, albowiem mieszkała w K. i ostatni autobus miała o godz. 22.00., a czasami trzeba było zostać dłużej.

Dowód: zeznania świadka H. M. k.72v-73;

H. M. poinformowała K. S., że W. I. chce wziąć urlop na żądanie na dzień 24 października 2012 r., a na kolejne dni zwolnienie lekarskie. W dniu 24 października 2012 r. K. S. zadzwoniła do W. I. i zapytała ją, dlaczego H. M. nie jest zadowolona z jej pracy, chce ją zwolnić i zatrudnić w jej miejsce nowego pracownika. Wówczas W. I. stwierdziła, że skoro koordynator nie jest zadowolona z jej pracy, to ona chce rozwiązać stosunek pracy. K. S. poinformowała W. I., że mogą rozwiązać umowę o pracę za porozumieniem stron, że odpowiednie druki pozostawiła w K. i u H. M.. K. S. ustaliła z W. I. podczas tej rozmowy, że rozwiążą stosunek pracy za porozumieniem stron z dniem 31 października 2012 r. W. I. miała przesłać K. S. zwolnienie lekarskie wraz z wypełnionym przez nią wnioskiem.

Dowód: kopia bilingu połączeń k. 65-66,

zeznania pozwanej K. S. k. 74v i 62-63;

K. S. otrzymała za pośrednictwem poczty druk zwolnienia lekarskiego W. I. oraz druk rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron podpisany imieniem i nazwiskiem W. I.. (...) rozwiązanie umowy o pracę nie był wypełniony, wobec czego K. S. wypełniła ten druk w zakresie danych powódki oraz dat, zgodnie z ustaleniami, jakie poczyniła z W. I..

Dowód: rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron w części C akt

osobowych,

zeznania pozwanej K. S. k. 74v i 62-63;

K. S. nie poinformowała H. M. o rozwiązaniu stosunku pracy z W. I. z dniem 31 października 2012 r.

Dowód: zeznania pozwanej K. S. k. 74v i 62-63;

W dniu 08 listopada 2012 r. H. M. zadzwoniła do W. I. i zapytała, czy może przyjść następnego dnia do pracy na ranną zmianę, albowiem kończyło się jej zwolnienie lekarskie. W. I. zgodziła się, nie informując H. M. o uzgodnieniach poczynionych z K. S. odnośnie zakończenia stosunku pracy.

Dowód: zeznania świadka H. M. k.72v-73,

zeznania powódki W. I. k. 74-74v i 61v-62;

W. I. wykonywała pracę w dniach od 09 do 13 listopada 2012 r. w K..

Dowód: zeznania świadka H. M. k.72v-73,

zeznania powódki W. I. k. 74-74v i 61v-62;

K. S. otrzymała od H. M. maila z dnia 12 listopada 2012 r., z którego wynikało, że w miesiącu listopadzie W. I. wykonuje pracę. Niezwłocznie po otrzymaniu tej informacji, K. S. poinformowała H. M. o rozwiązaniu stosunku pracy z W. I..

Dowód: kopia wiadomości mailowej k. 67,

zeznania świadka H. M. k.72v-73,

zeznania pozwanej K. S. k. 74v i 62-63;

W dniu 13 listopada 2012 r., po rozmowie z K. S., H. M. nakazała W. I. opuszczenie stanowiska pracy.

Dowód: zeznania świadka H. M. k.72v-73,

zeznania powódki W. I. k. 74-74v i 61v-62,

zeznania pozwanej K. S. k. 74v i 62-63;

W dniu 13 listopada 2012 r. W. I. odebrała świadectwo pracy z dnia 05 listopada 2012 r., które zostało jej przesłane przez K. S. za pośrednictwem poczty.

Dowód: świadectwo pracy wraz z potwierdzeniem odbioru w części C akt osobowych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka, po sprecyzowaniu żądania pozwu, domagała się: ustalenie za nieważne oświadczenia woli powódki z dnia 24 października 2012 r. o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, ustalenie za nieważne rozwiązanie umowy o pracę łączącej strony za porozumieniem stron, ustalenie, że stosunek pracy zawarty pomiędzy stronami, nawiązany umową z dnia 01 września 2012 r., uległ rozwiązaniu z upływem czasu, na który była zawarta, tj. do dnia 31 grudnia 2012 r. W toku postępowania powódka kwestionowała bowiem fakt uzgodnienia z pozwaną rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31 października 2012 r. Kwestionowała, aby wysłała do pozwanej pismo o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron, które przedłożyła w toku postępowania pozwana. Zaprzeczała również, aby złożyła podpis na druku rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron.

Sąd nie uznał stanowiska powódki za przekonywujące. W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że strony ustaliły rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 31 października 2012 r. podczas rozmowy telefonicznej, którą przeprowadziły w dniu 24 października 2012 r.

W tym miejscu należy wskazać, iż "na pierwszym miejscu w katalogu sposobów rozwiązania umowy o pracę umieszczono porozumienie stron, a więc czynność prawną składającą się z dwóch zgodnych oświadczeń woli stron stosunku pracy ukierunkowanych na rozwiązanie umowy. Można zakładać, że takie właśnie ułożenie porozumienia rozwiązującego w komentowanym przepisie świadczy o traktowaniu go przez ustawodawcę jako preferowanego sposobu zakończenia umowy, biorąc zwłaszcza pod uwagę to, że ma ono charakter bezkonfliktowy. Trzeba przy tym podkreślić, że pracownik i pracodawca decydują w tym przypadku wspólnie nie tylko o samym rozwiązaniu umowy o pracę, ale również o warunkach tego rozwiązania. W związku z tym, że regulacja kodeksowa tej czynności prawnej jest lakoniczna, zachodzi często potrzeba posiłkowego stosowania przepisów kodeksu cywilnego o składaniu oświadczeń woli i zawieraniu umów. (...) W przeciwieństwie do innych czynności prawnych rozwiązujących stosunek pracy, porozumienie stron może być dokonane w dowolnej formie, choć oczywiście zachowanie formy pisemnej ma istotne walory dowodowe. Nic nie stoi jednak na przeszkodzie, by strony zgodną wolę rozwiązania stosunku pracy wyraziły ustnie, a nawet - jak to podkreślono wcześniej - w sposób dorozumiany, z tym wszak zastrzeżeniem, że musi być ona ujawniona w sposób dostateczny (art. 60 k.c.). (...) samo zawarcie porozumienia rozwiązującego nie jest związane z jakimikolwiek wymogami formalnymi." (patrz: Zbigniew Góral, Komentarz do art. 30 Kodeksu pracy, opublikowany w systemie Lex).

Sąd ocenił jako wiarygodne zeznania pozwanej, która wskazała, że w dniu 24 października 2012 r. zadzwoniła do W. I. i zapytała ją o zastrzeżenia dotyczące jej pracy. Pozwana wskazała, że podczas tej rozmowy powódka oświadczyła, że skoro koordynator nie jest zadowolona z jej pracy, to ona chce rozwiązać stosunek pracy. Pozwana zeznała, że poinformowała W. I., iż mogą rozwiązać umowę o pracę za porozumieniem stron, że odpowiednie druki pozostawiła w K. i u H. M.. K. S. wskazała, że podczas tej rozmowy telefonicznej ustaliła z powódką, że rozwiążą stosunek pracy za porozumieniem stron z dniem 31 października 2012 r. W. I. miała przesłać K. S. zwolnienie lekarskie wraz z wypełnionym przez nią wnioskiem.

W oparciu o te zeznania pozwanej Sąd ustalił, że podczas tej rozmowy telefonicznej strony złożyły zgodne oświadczenia woli ukierunkowane na rozwiązanie umowy. Sąd uznał przy tym powyższe zeznania pozwanej za wiarygodne. Przede wszystkim pozwana prezentowała te okoliczności konsekwentnie podczas informacyjnego przesłuchania, a następnie podczas przeprowadzania dowodu z przesłuchania stron. Na poparcie swoich twierdzeń przedstawiła kopię bilingu połączeń telefonicznych, z którego wynikało, iż w dniu 24 października 2012 r. telefonowała na prywatny numer telefonu powódki. Należy przy tym podkreślić, iż powódka nie kwestionowała, że zaznaczony na tym bilingu numer telefonu należał do niej. Wskazała wręcz, że żadna inna osoba nie używała tego telefonu.

Z kolei zeznania powódki w tym zakresie nie były tak konsekwentne, co podważało ich wiarygodność. Podczas informacyjnego przesłuchania powódka wskazała, że pod koniec października 2012 r. nie rozmawiała telefonicznie z pozwaną odnośnie rozwiązania stosunku pracy. Podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2013 r. powódka wskazała, że w dniu 24 października 2012 r. pozwana nie dzwoniła do niej na ten numer telefonu, lecz to ona dzwoniła do pozwanej. Prosiła wówczas o zaliczkę na bilety i lekarstwa. Nie rozmawiała na temat rozwiązania

stosunku pracy. Powyższe twierdzenia powódki stoją w sprzeczności z treścią przedstawionego przez pozwaną bilingu rozmów, z którego wynika, że to ona połączyła się w tym dniu z numerem telefonu powódki, nie zaś odwrotnie.

Pozwana wskazała przy tym, że otrzymała od powódki, za pośrednictwem poczty, druk rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron podpisany imieniem i nazwiskiem W. I.. (...) rozwiązanie umowy o pracę nie był wypełniony, wobec czego pozwana wypełniła ten druk w zakresie danych powódki oraz dat, zgodnie z ustaleniami, jakie poczyniła z W. I.. W ocenie Sądu, kwestia, czy powódka faktycznie przesłała pozwanej ten druk miało znaczenie drugorzędne, biorąc pod uwagę, iż strony w dniu 24 października 2012 r. ustaliły ustnie, że rozwiążą stosunek pracy na mocy porozumienia stron z dniem 31 października 2012 r. Sąd nie uznał przy tym za przekonujące zeznania powódki, iż nie podpisywała ona druku o tej treści i nie wysyłała go do pozwanej. Należy zwrócić uwagę, że przesłuchiwany w toku postępowania mąż powódki nie miał żadnych wątpliwości, iż na druku rozwiązania umowy o pracę na mocy porozumienia stron widnieje podpis jego żony. Należało również zwrócić uwagę, że po tych zeznaniach powódka stwierdziła, że być może podpisywała taki druk, który został jej podłożony podczas podpisywania umowy o pracę.

W ocenie Sądu, fakt, iż powódka podjęła pracę w okresie od 09 do 13 listopada 2012 r., po rozmowie z H. M., nie może przesądzać o tym, iż wcześniej nie doszło do rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron. Ze zgodnych zeznań H. M. i pozwanej wynika, że H. M. nie została poinformowana przez pozwaną o fakcie rozwiązania umowy o pracę z powódką. Pozwana uznała, że powódka od świadka otrzymała druk rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron i ma ona wiedzę na ten temat. Zdaniem Sądu, podjęcie przez powódkę pracy w dniu 09 listopada 2012 r. można tłumaczyć w różny sposób. Być może liczyła ona na ponowne zatrudnienie, a być może wykorzystała fakt niewiedzy H. M. odnośnie rozwiązania umowy o pracę, zaś przekonała się, że ten tryb rozwiązania stosunku pracy nie uprawnia jej do natychmiastowego otrzymania świadczeń dla osoby bezrobotnej. Powódka nie występowała jednak w niniejszym postępowaniu o ustalenie, że z dniem 09 listopada 2012 r. ponownie doszło do nawiązania stosunku pracy między stronami w wyniku dopuszczenia jej do pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd nie znalazł podstaw do dokonania ustaleń, których domagała się powódka, a także sprostowania świadectwa pracy zważywszy, że powódka nie zwracała się wcześniej do pracodawcy o takie sprostowanie.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo w całości.

Z uwagi na to, że strona pozwana była reprezentowana w niniejszym postępowaniu przez zawodowego pełnomocnika, stosownie do art. 98 § 1 i 3 kpc i § 12 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd zasądził od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.